

פרשת פנחס

אוצרות הרה"ק

זמני כניסה/יציאה השבת

כניסה יציאה ר"ת

ת"א : 19:31 20:21 21:16

י"ם : 19:34 20:24 21:20

ב"ש : 19:29 20:19 21:14

חיפה : 19:32 20:22 21:18

מתורתו והנהגותיו של
כבוד האדמו"ר
בנש"ק ראב"ד מרוקו
רבי יאשיהו יוסף פינטו
שליט"א

העלון מוקדש לע"נ הצדיק הטהור מו"ר ועט"ר
רבנו משה אהרון פינטו זצ"ל זיע"א
לרפואת כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף בן זהרי פינטו שליט"א
להצלחת התורמים היקרים
להצלחת הילדים יאשיהו יוסף יואל ומאיר אהרון בנימין הי"ו

הצטרפו אלינו עוד היום גם
WHATSAPP

053-735-5074

שובה ישראל רובע ד', השייטים 2, אשדוד
בכל יום שיעורי תורה מפי רבני המקום, תפילה בנץ,
תהילים לילדים בשבת קודש, גמ"ח שבועי

תורת הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר פרשת פנחס

אומר הנועם אלימלך מתי שבני ישראל חטאו ועשו את העבירה בשישים, הם לא ידעו את העונש והחומרה של המעשה הרע שעשו עד שפינחס עמד ועשה את כל מה שעשה, רק אז כל בני ישראל הבינו את החומרה הגדולה שיש בדבר הקשה שעשה זמרי בן סלוא. מתי שכר לם הבינו את זה, עניין הקנאה לאדם שעושה מעשים לא טובים נהיה חרוט בעם ישראל לדורי דורות ולכן התורה הקדושה אומרת "בְּקִנְאוֹ אֶת קְנָאתִי בְּתוֹכְכֶם" שהכניס את הקנאה בתוך עם ישראל. עד אז לא הייתה קנאה בעם ישראל, אבל מפינחס נכנסה הקנאה להיות בתוך עם ישראל, כמו אדם שרואה מצוה ולא יודע שזו מצוה עד שרואה צדיק שעושה את אותה מצוה ואז אותו אדם מבין שזו מצוה וזה נהיה בתוכו נהיה חלק ממנו.

אותו דבר אומר הנועם אלימלך בעם ישראל לא היה את עניין הקנאות, אבל אחרי שעמד פינחס וקינא לקב"ה עם זמרי בן סלוא נכנס בעם ישראל עניין הקנאות בדם של עם ישראל, קניין חדש של הקנאות. לכן השכר של פינחס הוא כ"כ גדול כי הוא הכניס בעם ישראל לדורי דורות "בְּקִנְאוֹ אֶת קְנָאתִי בְּתוֹכְכֶם" את הקנאה בתוכם שתהיה חלק מעם ישראל.

וזה יסוד גדול, יש צדיקים שזוכים למעלות גדולות ושכר גדול אחרי מותם כי לקחו משהו והכניסו ביסודות של עם ישראל משהו שעוד לא היה, שבני ישראל לא ידעו מזה ולא קיימו את זה ואותם צדיקים הכניסו את זה בתוך עם ישראל ואז השכר הוא גדול לכל הדורות. לכן האדם צריך לדעת שיש דברים שאנשים מזלזלים בהם, מצוות שהן בגדר של "מת מצוה" שאנשים לא יודעים את הערך שלהן ומתי שהאדם מאיר את האור הנכון ואנשים מתחילים לשמור ולקיים את אותן מצוות, הוא נהיה בגדר של "גואל הדם" של אותן המצוות והן רשור מות על שמו שבזכותו כלל עם ישראל מקיים אותן.

"פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הִכְהֵן הַשִּׁיב אֶת הַמָּתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קְנָאתִי בְּתוֹכְכֶם" השכר הגדול של פינחס שהיה דיר בעם ישראל את הקנאה למעשי תועבה

הזוהר הקדוש בפרשת השבוע (ריג, ע"ב) וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר וְגו', רַבִּי אֱלֶעָזָר פָּתַח וְאָמַר, (משלי א) שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אָבִיךָ וְאַל תִּטְּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ. כל המפרשים שואלים על דברי הזוהר הקדוש מה הקשר בין פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן לבין דברי רבי אלעזר בנו של רבי שמעון בר יוחאי?

אלא אפשר לבאר ולומר על פי דברי ה"נועם אלימלך" בפרשה, אומר הנועם אלימלך שיש כמה סוגים של אנשים שמקיימים את דבר השם. יש אדם שהגיע להשגות ולהבנות והוא רואה דבר מסוים והוא יודע ומבין שזו מצוה לקיים את הדבר הזה וכך עומד ומקיים את זה ויש לו על זה שכר גדול. יש סוג אחר של אדם שרואה מצוה ולא מבין בכלל שזו מצוה, אלא חושב שזה סתם דבר והיצר הרע צובע לו את זה כדבר אחר, לא כמו מצוה והאדם לא יודע שזו מצוה.

האדם יכול לעבור ליד דבר שנים על גבי שנים ולא לעשות כלום כי הוא לא חושב ולא הבין בעומק הש"ת גתו שזו מצוה, עד שהוא רואה אדם גדול וצדיק שעושה דבר דומה ואז מבין אותו אדם שלעשות את המעשה הזה זו מצוה, כך הוא עומד ועושה את המצוה. כמו אדם שעובר ליד מקום ורואה עני ולא ידע שזה חסד ודבר גדול לעזור לאותו אדם, עד שהוא רואה מישהו שהולך ועוזר לאדם ההוא, אז הוא קם והולך גם הוא לעזור לאותו אדם וכך הוא מקיים את המצוה בזכות אותו צדיק שראה שכן מקיים מצוה.

קדושת העלון והדברי התורה יהיו להצלחת
ענבל תהילה בת מרים
והבנות היקרות
ליאור לאה בת ענבל תהילה
אלנוי בת ענבל תהילה

"בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם"

פינחס בקנאתו פתח פתח וסיוע לכל מי שמתמודד בענייני עריות שיקבל עזרה מהקב"ה

שבת שמעון בשיא של העריות, להתחיל שם לעלות, להתגבר ולהתחזק זה קשה מאוד, כי הקב"ה מתרחק ממקום של עריות, הקב"ה לא רוצה אפילו לעזור לאדם להתגבר במקום של עריות ואז יש קושי גדול ביותר.

ופינחס בן אלעזר בלי סיוע הלך וקינא את קנאת השם, עשה את הצעד הראשון והמשיך אותו. אחרי שכבר פתח את הפתח הראשון אז הקב"ה סייע לו וכך גרם שהקב"ה יסייע לכולם להתגבר על היצר הרע. אחרי שהייתה אוירה קשה, ריחוק ושנאה מהקב"ה, ללא סיוע מהקב"ה ומצב של התדרדרות במדרון חלק ללא סוף, עמד פינחס ועצר את ההתדרדרות הזו, עצר את זה שהקב"ה מתרחק ממקום של עריות וקשה אפילו לקבל סיוע מהקב"ה ואם אין לאדם סיוע, הוא אפילו לא יכול להינצל מהיצר הרע כי האדם צריך את הפתח הראשון מעצמו ואז הקב"ה ממשיך ועוזר לו. פינחס עצר את כל ההתדרדרות ועשה את הצעד הראשון, וזה נתן כוח לכל עם ישראל להתחיל ואז הקב"ה מסייע להמשיך ולנצח את היצר הרע.

אומר המדרש (במד"ר כא, א) אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין הוּא יִשְׁטַל שְׁכָרוֹ. הקב"ה אמר שבדין פינחס יקבל את השכר שלו, צריך לשאול הרי פשוט שכל אדם שעושה מצוה בדיו הוא שיקבל שכר, אם כך מה החידוש שהמ"ד רש מלמד ומחדש לנו שפינחס יקבל שכרו, מה העומק של המדרש הזה? ועוד צריך להבין מה הפירוש והעומק שהתורה אומרת לנו על פינחס "בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם"?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר על פי דברי רבותינו הקדו"ר שים, הגמרא אומרת (קידושין ל:): ואמר ר"ש בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהלים לו, לב) "צוּפֵה רָשָׁע לְצַדִּיק וּמִבְּקֵשׁ לְהַמִּיתוֹ" ואל"מלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו. הגמרא אומרת שבכל יום יש לאדם התמודדות עם היצר הרע שבא להכשיל אותו ואם הקב"ה לא יעזור לאדם, הוא לא יוכל להתמודד מול היצר הרע ולנצח אותו כי היצר הרע הוא מלאך עם כוחות גדולים ולכן האדם צריך עזרה וסיוע לנצח את היצר הרע.

מחשבת הנפש - מפני כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינמו שליט"א

כשנתכונן ונעיין בספר התהילים, נמצא שה"ספר הקדוש הזה שכל הישועות והרפואות והסגולות טמונים בו, נאמר בזמנים ובשעות הקשות ביותר של דוד המלך.

ופה צריך להתעמק ולהבין יסוד גדול בנפש האדם, שלזמנים קשים זמנים של דאגה וחר"דה, יש כח גדול ביותר שלזמני האושר והשמי"חה אין אותם.

והחשובים אנו בנפשנו, לזמני השמחה יש כח חיצוני גדול כגל גבוה וגדול המרשים ביותר, ולזמני הצער והחרדה יש עומק עמוק מאוד.

וידע האדם לנצל את זמני הצער והמצוקה לרדת לעומק נפשו ולעומק חייו. כי בזמן הש"מחה אי אפשר להתעמק בעומק הנשמה.

ולכן אדם שחייו בנויים משני הצדדים האלו יחד כפי שרוב העולם מתקיים, שישנם רגעים של שמחה שהם כגל גבוה ויש רגעים של שמחה פחותה שהם כגל נמוך. וכן יש רגעים של צער שהם כעומק, ורגע חס ושלוש יותר קשה שהוא כמצולות ים, ילמד האדם לאזן בנפשו ולבנות את המחשבות ולנצל את הגלים של השמחה ואת העמקות בשעת המשברים.

וידע האדם שהשמחה היא רוחבית והעצב הוא לעומק. ונלמד לנצל את שני המצבים ללמוד משני הזמנים ולהפוך מהם תועלת גדולה ביותר.

על פי זה אומרים רבותינו הקדושים יסוד גדול, מתי שהאדם עומד בפני עבירה הוא צריך להתחיל להתמודד כנגד העבירה פתחו לי פתח כחודה של מחט, את הצעד הראשון האדם צריך להתחיל ואחרי שהאדם עושה את הצעד הראשון וההתמודדות הראשונה, אז הקב"ה עוזר לו לנצח את היצר הרע. אחרי שהאדם התמודד ועבר את ההתמודדות הראשונה אז יש לאדם כוח להמשיך ולנצח את היצר הרע, כי הקב"ה עוזר לו ונותן לו סיעתא דשמיא להמשיך ולהתגבר על היצר הרע. אם כך ההתמודדות והכוח של האדם, מה שהוא צריך לעשות זו ההתחלה, האדם עומד בפני משהו קשה עליו להתחיל ואחרי שית"חיל הקב"ה יעזור לו לסיים.

אבל יש עבירות שדוחקות ומרחיקות את העזרה של הקב"ה מלעזור לאדם, למשל במקום שיש זנות או חטאים של עריות, הקב"ה לא נמצא ולא רוצה להיות בכאלה מקו"מות. לכן מתי שיש התמודדות של עריות, הכוח לגבור על היצר הרע הוא גדול ביותר. בד"כ האדם צריך להתחיל ולהתמודד והקב"ה יעזור לו להמשיך, אבל בענייני עריות קשה מאוד שיהיה לאדם סיוע להתגבר על ענייני עריות.

בפרשת השבוע אנו רואים שזמרי בן סלוא עשה עבירה של עריות ולא רק הוא אלא כל בני ישראל חטאו בשיטים והיה שם פורקן גדול של עריות. וידוע שהקב"ה שונא את העריות וזה דבר שמקעים את הקב"ה כעס גדול ביותר ואז כל בני ישראל היו שקועים בעריות וזמרי בן סלוא נשיא

נחם הדושה

הצדיק הקדוש רבי
משה אהרון פינטו
זי"ע"א

לאחר שנסתיימה הקריאה והת-
פילה, ניכרה על פניו קורת רוח
מרובה, והיה שרוי בשמחה
יוצאת מגדר הרגיל על שזכה
לקיים מנהגו כמדי שנה. מתוך
אותה שמחה של קדושה, נאחז
לפתע שרעפי קודש, וכעין רוח
הקודש החלה לבקוע מגרונו, וכך
אמר לבנו:

- "אינני יודע על מה הסתמכת
כשהבאת אלי את ספר התורה,
אולם, כמו שעשית לי נחת רוח
באמת, כך יהיה גם לך."

היום הוא שביעי של פסח, ובמי-
רוקו הוא מחור. בשביעי של פסח
של מרוקו היה הברית שלך (כבוד
הרב שליט"א נולד בליל הסדר),
ועל כן הנני מברכך, שבעזרת האל
יתברך בעוד שלוש שנים יוולד לך
בן. ילד זה יוולד כסדר לידתך, ותי-

קרא אותו על שמי, ועל שמו של חמיך רבי מאיר, שנפטר
זה עתה."

רבי משה אהרון סיים את ברכתו - נבואתו, וכל העדה
שנתאספה שם עמדה משתוממת מול נוסח הדברים...
כדבריו של הצדיק כן ארע, לא נפל מדבריו ארצה!

רבי משה אהרון נפטר שנתיים וחצי לאחר אותו מעמד,
וכחצי שנה אחר כך, בליל הסדר תשמ"ו, נולד לכבוד הרב
שליט"א בן זכר. הכנסתו בבריתו של אברהם אבינו היתה
למחרת שביעי של פסח, בדיוק כסדר לידת אביו, ונקרא
שמו בישראל משה מאיר נ"י, משה על שם סבו רבי משה
אהרון זצ"ל, ומאיר על שם סבו רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל.

בשנותיו האחרונות התגברו יסורי,
ומחלתו התפשטה, עד שבא-
מצע שנת תשמ"ג החליטו הר"ר
פאים כי יש לקטוע את רגליו, כדי
למנוע ממנו יסורים קשים ביותר.
רבי משה אהרון סירב לכך בכל
תוקף, בטענה, כי קיבל מהקב"ה
רמ"ח אברים, ועליו להחזירם
בשלימות. ואם משום יסוריו, הרי
שהוא סובל ולא אחרים, וברצון
הבורא, גם אלו יעברו.

רצון יראיו יעשה, ולאחר חוד-
שיים, בניגוד לכל תחזיות הר"ר
פאים, הגלידו הפצעים ברגליו,
וייסוריו אלו חלפו מעט, אולם
רבי משה אהרון הרגיש כי לא
יארך לחיות עוד ימים רבים.

בחול המועד פסח של אותה שנה
נפטר מחתנו הצדיק רבי מאיר
אבוחצירא זצ"ל, וזער רב נצטער
רבי משה אהרון על שלא יכל לה-

שתתף בלווייתו של אותו צדיק. מצבו היה קשה עד שלא
יכל לצאת מביתו כלל וכלל, ואפילו לבית הכנסת חשש
שלא יוכל לקיים את מנהגו.

בנו כבוד הרב שליט"א, הבחין בצערו הרב של אביו,
והחליט לשמחו. בבוקר החג אסף מנין אנשים, נטל ספר
תורה, ועלה למעונו של אביו, כדי שיוכל לעלות לתורה
בעת קריאת שירת הים. כשהבחין רבי משה אהרון בנע-
שה, לא מצא הדבר חן בעיניו, ופנה בתרעומת לבנו: וכי מי
התיר לך לטלטל ספר תורה ממקומו עבורי? אולם, מאחר
והדבר נעשה כבר לא סירב שיקראו לפניו.

כשהגיעו לשירת הים, עלה רבי משה אהרון לתורה, ובי-
רך על הקריאה לפניו ולאחריה בהתלהבות מרובה יותר
מהרגלו.

יש שתי דרכים לשבור ולנצח את היצר הרע, או לשבור את
התאוה של העין או לשבור את התאוה של השן, את
התאוה של הראיה ואת התאוה של האכילה.

מתי שאדם שולט על תאוות הראיה והוא נזהר במה שהוא
רואה והוא רואה רק דברים קדושים ולא ח'ו מקלק את
עיניו בדברים טמאים, וכך גם באכילה, מתי שאדם שומר
על האכילה שלו לאכול רק דברים

שהתורה הקדושה מתירה לנו ובצורה שהתורה הקדושה
מתירה לנו, והוא מכניע את התאוה של האכילה או יוצא
לחופשי מכניע את היצר הרע והוא שולט על עצמו ולא
היצרים שולטים עליו.

לרפואת כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
להצלחת נתנאל וחנה גבאי ה"ו

תנא דבי אליהו

"אלוהים באו גויים בנחלתך טמאו את היכל קדשך"
 ר' יוסי הגלילי אומר, משלו משל למה הדבר דומה,
 למלך בשר ודם שהיה צריך לצאת למדינת הים והיה
 מבקש המלך למסור את בנו ביד אפוטרופוס רשע
 אמרו לו אוהביו ומשרתיו, 'אדוננו המלך אל תמסור
 את בנך ביד האפוטרופוס הרשע'
 עבר המלך על דבריהם ומסר את בנו ביד האפוט'
 רופוס הרשע

מה עשה האפוטרופוס הרשע?

החריב את עירו של המלך ושרף את ביתו באש והרג
 את בנו בחרב. לימים בא המלך וראה את עירו חרבה
 ושוממה ואת ביתו שרוף באש ואת בנו הרוג בחרב
 מיד תלש את שערו ואת זקנו ובכה בכיה גדולה
 ואמר: 'אוי לי כמה סכלות עשיתי בעולמי שמסרתי
 בני ביד אפוטרופוס הרשע' אף הקדוש ברוך הוא,
 מלאכי השרת והנביאים אמרו לפניו: רבונו של עולם
 אל תתן עמך ונחלתך בידי גויים ואל תמסור את בנך
 ביד נבוכדנצר הרשע שונאך עבר הקב"ה על דבריהם
 ומסר את בניו ביד נבוכדנצר הרשע וזה עמד והחריב
 את ירושלים ושרף את בית המקדש והגלה את יש'
 ראל לבבל והרג את הטובים בחרב. אמר הקב"ה: 'אני
 לא ציויתי לאותו הרשע לעשות כל כך הרבה רעה
 אלא מעט רעה כיון שעברו על דברי התורה והוא
 עשה עמהם לפני משורת הדין'. "שמו את ירושלים
 לעיים נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים
 בשר חסידיך לחיתו ארץ"

משולחן השבת של כבוד האדמו"ר

סעודה ראשונה - לימוד אור החיים הקדוש
 קבלנו על עצמנו בקהילת קודש שובה ישראל בכל
 ליל שבת ללמוד בספר הקדוש "אור החיים" ובכח
 קדושה זו יושפע שפע מרובה על הכלל ועל הפרט
 ורבנו האור החיים יהיה מליץ יושר בעדנו ובעד
 כלל עם ישראל.

בפרשת השבוע מסופר על בנות צלפחד שבאו למשה
 בטענה שהם רוצות נחלה,
 וזה שצלפחד אביהם מת

ואין זכר במשפחה שיקח אחוזה, והם לא אשמות.
 על הפסוק (במדבר כז,ג') "אבינו מת המדבר והוא
 לא היה בתוך העדה הנועדים על ה' בעדת קרח כי
 בחטאו מת ובנים לא היו לו"

מפרש רבנו חיים בן עטר שהטעם שאמרו שמת
 דווקא במדבר לשלול שלא מת במצרים.
 ועוד מבואר לפי הזוהר שמדבר הוא מקום שליטת
 היצר הרע וזה סיבת מותו של צלפחד שזולת זה היה
 ה' מאריך אפו עד שהיה מתקן מעשיו ולא היה מת.

שנוכה להיות גיבורים לכבוש את יצרנו שבת שלום

סעודה שנייה - פלא יועץ

ונהגנו ללמוד לפני סעודת שבת מהספר "פלא יועץ"
 לרבנו אליעזר פאפו וצוקל אשר הבטיח ממי שאקבל
 טובה, אם אוכה לחוות בנועם ה' וכו' אשתדל להחזיר
 לו טובה, "ומי לא ירצה מליץ יושר כבעל הפלא יועץ"

אבלות

אבלות על חרבן בית המקדש הוא דבר התלוי במע'
 שה, ובפרט בזמן בין המצרים, ביום ובלילה לתן אפר
 במקום הנחת תפלין, ולישב אצל המזוזה ולומר סדר
 תיקון חצות. אמנם לא המעשה היא העיקר, רק צריך
 להיות עין במור בוכה ולב נשבר ונדכא, כאבל אם
 קודר יאנח בשברון מתנים על צער השמים, והכל לפי
 הידיעה ולפי רוב האהבה ולפי זכות הנשמה. והן אמת
 כי דלונו מאוד ואין אתנו יודע מה חסרנו ומה אבד'
 נו ומה גרמנו בעונותינו הרבים, ומהו גלות השכינה,
 ועד היכן מגיע צערה וצער העליונים והתחתונים, על
 זה ידו כל הדוים. מכל מקום כל אדם אינו חייב אלא
 כשיעורו, ויצייר בעצמו כאילו אמו חגורת שק לובשת
 שחורים צועקת מרה קול ברמה מנהמת כיונה, מה
 הלשון אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי בנים גדלתי
 ורוממתי והם פשעו בי. וכזאת וכזאת החי יתן אל לבו
 דברים הממררים את הלב, וישפוך נפשו בקול יללה,
 אולי יזכה ויראה בנחמת ציון ובנין בית מקדשנו ותפא'
 רתנו שיבנה במהרה בימינו אמן

כל יום כמו נס

לקבלת הספר: 03-792-2548
 חפשו: ספר הישועות - ספר דברים B G

למקוה לצורך טבילת קרי, מותרין לילך בין ראש חודש לתשעה באב אף בחול. (ואחר העיון והפילפול צריך לדעת על פי חלק גדול מהפוסקים שהימים בין ר"ח אב לתשעה באב הם כאבל בתוך שלושים יום ולא בתוך השבעה, ואף לאבל שרגיל בט"בילה יש מתירים להמשיך לטבול.

לו- מובא ברבנו הרמ"א זצוק"ל, בדרכי משה (תקנט סק א) בשם ספר המנהגי גים לרבי יצחק טירנא, דמסירין הפרוכת מלפני ארון הקודש, על שם מה שאמ"רו באיכה: "עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם בְּצַעַ אֶמְרָתוֹ". וכך הובא לדינא (בהגה שם סעיף ב) והביא בטור שם שהביא בשם הראב"ה, דאחר שהוציאו הספר תורה ביום תשעה באב, גוללים אותו במקום אחר כדי שלא למעט בכבודו. וכתב שם מרן בבית יוסף, שהטעם לזה מפני שמניחים עליו מפה שאינה נאה ואין רגילים להופכה.

לו- הנה מובא ברבי דוד אבודרהם (ליל תשעה באב) דנר-תנין אפר מקלה על גבי התיבה, על שם הפסוק "עֲמֹ אֲנֹכִי בְצָרָה".

לח- נהגו אבותי הקדושים זצוק"ל להסיר הפרוכת מעל ארון הקדוש בתשעה באב, ואת המעיל ספר התורה שקורין בו ביום הופכים על פניו, ויש שנהגו לעטוף אותו במעיל שחור, ויש שהניחו על הספר תורה אפר. ולפני תפילת מנחה מחזירים הכל למקומו.

לט- בתשעה באב בתפילת ערבית וכן בשחרית כל הציבור בבית הכנסת יושבים על הארץ עד תפילת מנחה. ובבית אבותי נהגו מחצות היום לשבת על כסא.

מ- מובא בהגהות מימוני (פה מהלכות תענית אות א השני) בשם מהר"ם מרוטנבורג, שנהגו שאין להדליק בבית כנסת כי אם נר אחד לצורך החזן. והביא ראיה לזה ממדרש איכה רבתי (ריש פרשה א) אמר להם הקב"ה למלאכי השרת, בשעת החורבן מלך בשר ודם כשהוא אבל מה עושה,

לא- נהגו אבותינו ורבתינו זצוק"ל, אם יש ברית מילה מראש חודש אב עד ט' באב, המוהל ובעל הברית לובשין בגדי שבת.

לב- יקפיד בכל השבתות של בין המצרים לנגן הניגונים הידועים, ולא לשנות הנגינות של לכה דודי וכו' למנגינות של אבלות.

וידוע מה שמובא בשם שו"ת קול אריה זצוק"ל, שאמר שרע עליו המעשה והמ"נהג אצל האשכנזים, כי בשבתות בין המצרים בבית הכנסת לכה דודי וכו' והכל בניגון אלי ציון וכו' (ניגון של קינות) דהוי אבלות דפרהסיא.

ועוד והוא העיקר, כי באוזנו שמע בהיותו ילד ועלם חכם, היה בעירו בית אחד שקוננו שם בו הליצים והשדים והרוחות ר"ל על הגג והעליה, עד כי הוכרחו הדרים לצאת מן הבית. ושמעו שם כלילה בימות החול שאמרו לכה דודי בניגון (קינות) וכאילו הם מתגרים בנו ללעוג ולקלס, והם הס"א נהנים כנראה מה שמזמרין בניגון זה בשבת קודש.

לכן יקפיד לומר הניגון הרגיל בלכה דודי וכו'.

לג- ישתדל לא לתקן נעלים ובגדים הצריכים תיקון מר"ח אב.

לד- מנהג אבותי ורבתי זצוק"ל בענין סעודה רביעית, אם מותר לאכול בה בשר כשאר השבתות, ודקדקו שמי שמקפיד בכל סעודה רביעית לאכול בשר, יכול להמשיך אף במוצאי שבת בחודש אב לאכול סעודה רביעית בבשר. ומי שלא מקפיד בסעודה רביעית בבשר ורק מידי פעם, לא יאכל סעודה רביעית עם בשר.

לה- מובא במגן אברהם (סק מא) מי שטובל בכל ערב שבת לשם מצוה, מותר לטבול גם בשבת זו (שלה) ע"כ. והנה בישועות יעקב העלה שאנשים הרגילים לילך

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואת
רוחם גואשה בן רבקה הי"ו ניסים ונפלאות
לרפואת שירן חנה בת לאה הי"ו
לרפואת אהרון בן מרים בנימין הי"ו

מכבה את הפנסים. אף אני אעשה כן, שנאמר: "שְׁמֹשׁ וְיָרַח קָרְדוּ". והנה מנהג אבותי ורבותי זצוק"ל, להדליק נר אחד לחזון ועוד נרות קטנים למתפללים, אבל לא האור הרגיל של בית הכנסת.

מא- וכך נהגו אבותי ורבותי זצוק"ל, שגם בבית האדם לא ידליק אור גדול, אלא אור חלש, להדגיש את הצער, את האבל ואת השינוי מכל הימים.

א- יום י"ז בתמוז הוא יום קשה לעם ישראל. באותו היום בוטל התמיד ובאותו חודש של חורבן הקריבו התמיד רק ט"ז ימים הראשונים של תמוז. אבל באמת יום י"ז בתמוז הוא גם יום של תחילת הגאולה. יום י"ז בתמוז הוא יום ביאת רות בקהל, יום שהתעברה רות מעובד, והיום הזה מוכן לצמיחת קרן דוד ויתחדש עולת התמיד ויתקון הפגם שלא הקריבו התמיד ביום י"ז של תמוז. ורמז לזה, הנה בפרשת פנחס מובא י"ז פעמים תמיד.

ב- הנה י"ז בתמוז הוא יום הארבעים יום של מתן תורה, ותשעה באב הוא הארבעים יום של שילוח המרגלים. והנה ידע האדם שישנם ארבעים כוחות וארבעים ניצוצות בתוך האדם. וגם כאשר ח"ו מקלקל, נשאר הניצוץ האחד שהקב"ה נתן לנו כח לא ליפול גם בו. ולכן הגמרא במסכת מכות מלמדת אותנו על מי שחוטא, מקבל ארבעים מלקות שהם כנגד הארבעים יום שנוצר האדם וכנגד התורה הקדושה שניתנה לארבעים יום.

אבל חכמים מחסרים מכה אחת, ארבעים חסר אחת. כי האחת האחרונה שרק שליח בית הדין מרים את ידו עם השוט ולא מכה, כי הקב"ה יודע, אף שחוטאים החטא לא מושלם ותמיד יש לאדם בליבו צער על החטא. ולכן חיייהם של רשעים אינם חיים משום החרטה שבהם.

עצה טובה ליום מבורך

חוסר: ישתדל האדם, לעבוד על עצמו להיות טוב עין משום ש"טוב עין הוא בורך", וכל מי שמדיק לחברו בעין הרע - ידע שהוא יזקק תחילה ועונש המדיק הוא קשה וחמור ביותר.

[אמרות טהורות]

עצה לחיים: צופה אדם בקו האופק ומדמה בנפשו כי בו במקום נושקים הארץ והשמים זה לזה. כשגגיע למקום, מגלה כי התרחק האופק ומקום החיבור בין הארץ והשמים עודנו רחוק כבתחילה...

סובדים אנשים כי באמצעות מספר פעולות בלבד ישיגו גדולות ונצורות. כשמשיימים את פעולותיהם, נזכרים כי ההצלחה עודנה רחוקה כבתחילה.

[עצות דברי אישה]

לראות כבוד הרמז"ר רבני אישינו יוסף פיטוב בן זהרי לע"נ שרה בת פאני ז"ל

מלווה מלכה

האור החיים התגורר רוב שנותיו במרוקו ובארץ ישראל, ובכל זאת קשריו עם הבעש"ט, שהתגורר באוקראינה ולא ראהו מעולם היו הדוקים. בשעת פטירת האור החיים קרע הבעש"ט קריעה על אף שלא היה נוכח שם בגשמיות.

מסופר שלמענות שהועלו כנגדו שדבר זה הוא היפך ההלכה, ענה להם: מה אעשה ואני הייתי שם (הכוונה ברוחניות, אך באופן מוחשי).

נועם אלימלך פרשת מטות מסעי

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל * דהנה הצדיק הרוצה להמשיך השפעות על ישראל צריך לחבר עמו שאר צדיקים שע"י הדיבור המדבר עמם הוא משפיע לכל ישראל והם המסייעים אותו אל הטוב היא להסתים פי המקטרג מעליו בזכות הרבים: מה שאין כן כשהוא לבדו צריך כח גדול ויד חזקה להשיקט המקטרג לבל ישלוט בו * וזהו שאמר משה רבינו ע"ב איכה אשא לבדי כו' פי' כשאני לבדי בלא התחברות שאר צדיקים הוא למשא עלי להמשיך לכם צורכיכם כו' * וזהו וידבר משה אל ראשי המטות פי' שחיבר עצמו עם הצדיקים לבני ישראל כמו שבביל ישראל להמשיך להם שפע וק"ל

סיפורי צדיקים למצואי שבת קודש

בשנת תק"ג בשבת, פרשת פנחס, נטל הבעל שם טוב את ידיו לסעודה השלישית, ולאחר שאכל כזית מן החלה אמר: "כבה הנר המערבי." כמנהגו בכל שבת מיעט הבעש"ט לדבר ומשום כך נהגו התלמידים לחכות עם שאלותיהם למוצאי השבת. במוצאי השבת באו תלמידיו ושאלו אותו לפשר הדברים שאמר. הסביר להם הבעש"ט: "רבי חיים בן עטר, מחבר הספר 'אור החיים', הוא הנר המערבי, ובשעת הסעודה השלישית ידעתי כי נפטר. לכך הייתה כוונתי." כששאלו תלמידיו כיצד ידע זאת, ענה: "יש כוונה אחת בנטילת ידיים לסעודה, המתגלה בכל פעם רק לאדם אחד בלבד. כל ימיי השתדלתי להשיגה - ולא הצלחתי בכך, כי כוונה זו הייתה ברשותו של ר' חיים בן עטר. היום, בשעה שנטלתי את ידי לסעודה השלישית נתגלתה לי פתאום כוונה זו. כך ידעתי כי בעל 'אור החיים' כבר אינו בין החיים."

הצטרפו לקריאתו של ראש אבות בתי הדין במרוקו האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א ללימוד המיוחד בימי בין המצרים! כולנו ביחד - כאיש אחד בלב אחד מסיימים תנ"ך, ש"ס משניות, וש"ס בבלי!

אנו נוהגים בקהלת קדוש 'שוקה ישראל' בשבתות הראשונות לסיים את חמשת חמשי תורה. בשבתות השני של בין המצרים אנו נוהגים לסיים ששת סדרי משנה. ובשבתות האחרונות אנו נוהגים לסיים את התנ"ך. כל מי שיקפיד לקחת חלק בדבר זה, בשמחות יחד, כאיש אחד בלב אחד, יזכה לתקון העולם! יזכה לכתוב יסודות לכל השנה כלה והמשך השנה שליו תהיה בטוב ונתת ונברךך טובה. (מדברי האדמו"ר)

להצלחת שירי בן סימון בת אסתר שמוסרת נפש על הפצת העלון וזיכוי הרבים, ולהצלחת וישועת מל משה בן פלורה בקרוב ממש

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליה ז"ל סול בן סימון בת בידה ז"ל, דוד בן סימון בן הנינא ז"ל רוזט בת אסתר ז"ל ת.נ.צ.ב.ה